

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: Udrag fra Hovedstrømninger. Det unge Tyskland (1890)

Citation: Brandes, Georg: "Samlede Skrifter", i Brandes, Georg: *Samlede Skrifter*, 1899-1910, s. 643. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandes06-shoot-idm139753868453664/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter

Det Værdifuldeste, han har frembragt, er *Den politiske Barsekstue* (Zürich, 1845), et lille aristofanisk Mesterværk, i hvilket det er lykkedes Prutz, denne varmeste Beundrer, Holberg har havt i Tyskland, at sammentrænge den yngre Slægts Vid og Spot, dens hele Stræben og alle dens Forhaabninger.

Det var naturligt for denne klassisk dannede Digter at optage Aristofanes's Form; uheldigvis har han holdt sig for nær til den. Stykket er derved blevet en Juvel for en udsegt Læsekres istedenfor at afgive Næring for Folket. Dette Stykke er en forhaabningsfuld ung Drømmers Værk; hans Tro paa en straalende Fremtid for Tyskland var fuldt saa levende og mægtig som hans Glæde ved den ironiske Nedbryden af det Affældige og Faldefærdige; naar de burleske Figurer og Indfald her fremtræder som paa en idealistisk Guldgrund, saa er det, fordi Digteren ser Fremtidssolen stige og skinne bag dem.

Dramet foregaar i og foran en Læges Hus, der er en Art privat Fødselstiftelse, hvor unge Damer af de højere Stænder undertiden tyr hen. Men i den seneste Tid gaar Forretningen ikke for ham. Han havde gode Dage, da Pietismen endnu florerede i Königsberg; thi Guds Velsignelse var mægtig i de Fromme og de mange gudelige Omfavnelser satte Frugt, men siden Statskirken nu er optraadt fjendtligt imod Pietismen, staar hans Kamre tomme. Han véd snart ingen anden Redning end at blive Medarbejder ved den præsiske Statstidende; thi hvem der ikke kan bruges til andet, han finder sit Brød ved den Avis. Hans Tjener Kilian sultet og kræver Mad. Doctoren tilraader ham at lade sin Mave udkære og tager allerede Kniven frem. Saa vil han aldrig sulte mere, og hvilke Fortjenester vilde han ikke indlægge sig af Menneskeheden, ifald han kunde afgive det levende Bevis for, at Operationen lod sig udføre! Thi hvad er den Klippe, hvorpaa nutildags Dyden strander? Hvorfor tog Freiligrath imod Pension? Hvorfor lod Dingelstedt sig brændemærke? Maven var det, Altsammen for Mavens Skyld.

Men i det Samme nærmer sig forklædt som Tigger Hr. Fiffikus (Schlaukopf). Han deklamerer i Nibelungenlied-Stilen noget Fædrelandskærligt om Cheruskeren Herman, samler ind til Statuen for Nationalhelten, og da Doctoren er uforsigtig nok til at kalde denne et Fugleskræmsel, en væmmelig Skildvagt med et Lærkespid, erklærer Fiffikus ham, at han skal komme til at undgælde derfor med tolv Aars Tugthus i det Mindste. Da de kommer i